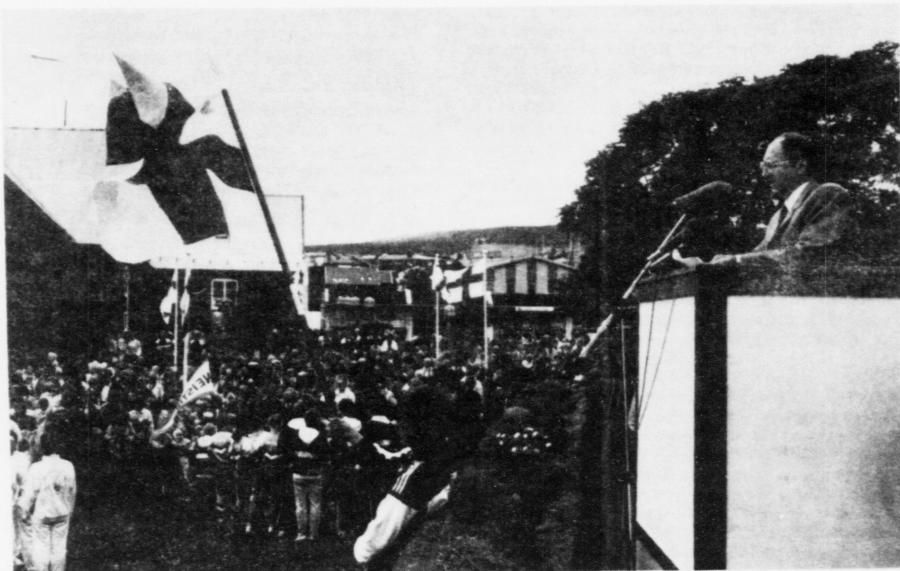

Ólavsøkan er hátíðin fyri allar føroyingar

— Vónandi verður sundur-
lyndið í føroysku tjóðini
lagt til viks hesar dagar-
nar, meðan felagsupplivlsi
og góð felagsminni vera
tað sum eftir stendur, tá
avfjarað er aftur 30. juli.
Við hesum orðum lýsti
Johan Samuelson ólavsøk-
una 1989. Vit prenta setan-
arroðu setti Johan Samuel-
sen ólavsøkuna. Vit prenta
roðu hansara

Johan Samuelsen setir ólavsøkuna

Kæru ólavsøkugestir úr
bygd og bý — hjartaliga
vælkomin at hátíðarhalda
tjóðarhátíð okkara, ólavs-
økuna 1989. Tað er fallið
mær í lut, at siga nøkur
orð her í dag og tað geri eg
fegin, í ásannanini av at
henda hátíð er fyri allar
landsins borgarar. Fyrst
av øllum vil eg nýta høvi
til at takka Tórshavnar
Ítróttarráði fyri tað stóra
arbeiði, sum gjørt verður
saman við Tórshavnar bý-
ráð og arbeiðsfólki tess,

fyri at leggja ólavsøkutil-
takið so væl til rættis,
sum einaferð er gjørligt,
fyri at øll sum higgar koma
skulu kenna seg væl, og
samstundis hava okkurt
forvitnisligt at leita til
hesar høgtíðsdagarnar.
Eisini fari eg at takka
Havnar Hornorkestri fyri,
at teir altíð eru til dystin
fús, tá heitt verður á teir,
um at livga einumhvørj-
um tiltaki býnum til
frama. Og sjálvandi gong-
ur min inniligasta tøkk

eisini til ítróttarfólkini,
sum her standa, og sum so
trúliga mæta upp ár undan
ári at stuðla og seta sin
serliga dām á ólavsøkuset-
anina. Tað eru bert fáir
dagar síðani, at størsta
ítróttartiltak her á landi,
nevnliga Oyggjaleikirnir,
endaðu við einum heiður-
ligum úrsliti fyri land okk-
ara — at vit so eisini
megnaðu til litar at fyri-

skipa hesa stóru altjóða
kapping ger heildarúrslit-
ið á ongan hátt verri,
tvørturimóti. Eisini hava
vit á fyrsta sinni í ár sæð
FIFA-flaggið veitra á
stong her á landi, og har-
við er størsta sersam-
bandið innan ÍSF, nevni-
liga Fótboltssamband
Føroya, viðurkent á al-
tjóðastigi, aftan á nógv og
togvið stríð gjøgnum fleiri

ár. Alt hetta knossið fyri
altjóðaviðurkenning — á
ítróttarøkinum, m.a. við
teimum nógv umtalaðu
neyðugu graslíkisvøllu-
num, hevur verið at rokna
um ein langur og spenn-
andi dystur, tó sum í allari
kapping, hann sum venur
og arbeiðir miðvist, henn
kemur at sigra umsiður —
og nú er tibetur stutt eftir
á mál til øll sersambondini
innan ÍSF hava fingið al-
tjóðaviðurkenning, og
sjálvandi eigur ikki at
vera helmað i, fyrr enn
hetta mál er loyst til fuln-
ar, so at Føroya ungdom-
ur í komandi tíðum hevur
høvi til, um vilji og áraði
eru til staðar, at kappast
við ungar brøður og syst-
rar úr øllum heimsins lond-
um. Men tá hetta er sagt,
so eiga vit eisini at leggja
okkum í geyma, at slik
luttøka kostar, bæði tí ein-
staka ítróttarluttakara-
num, felagi hansara og
sersambandinum — tað er
ein veruleiki í dag, at al-
tjóða krøvini í ítrótti tey
vaksa dag frá degi, og tí
eigur føroyskur ítrótt-
ungdomur at gera sær
greitt, at umframt pening,
so er eisini neyðugt við
eini sinnalagsbroyting í
seríositetinum um verulig
úrslit skulu náast. Og vit
hava tibetur sæð, at nakr-
ar frískar spírur eiga vit í
so máta innan fleiri
ítróttargreinir, og tað
fegnast tjóðin um. Men

fáir mundu teir vera av
stovnarum ÍSF's fyri 50
árum síðani, sum tordu at
hugsar so langt og djavt,
tá talan var um føroyskan
ítrótt í altjóða saman-
hangi, men vit kunnu bara
ásanna, at væl hevur verið
slóðað fyri av undan-
gongumonnunum.

Ítróttariðkan gevur
fremst tí einstaka uppliv-
ingar, sum eru og vera
hansara, mykir og styrkir
vøddar og limir, stimbrar
sinnið og medvirkar til
skaparinnar av júst tí per-
soni, sum hin einstaki
gerst. Men ítróttin gevur
so mang annað við, sum
samfelagið — samfelag í
merkningini samvera og
samliv milum menniskju
— kann merkja, og sum
somuleiðis hitt almenna
má takka fyri. Tað vil siga
ikkí bert eitt ríkarí livs-
innihald til hin einstaka,
men felagsgleiðir og
felagsupplivingar, sum
avvarandi og allir lands-
menn kunnu eiga lut í. So
ofta er sagt, at tað at lut-
taka er hitt týðningarm-
esta, og so kemur kapp-
ingarítróttin í aðru røð,
men hvør av okkum kann
siga seg frian fyri, at um
onkur av okkara kann
rokka goðum úrslitum í
kapping, tá orna vit og
lata okkum draga við í
spenningi. Og kappingar-
nar — serliga tær á mill-
umlanda ella á aljóða stigi
— goyma so møguleikan

